

Copilul

Maria- Tereza Pirău

Lui Adrian și Ioan Paul

Zburdă și-acum pe pajiștile memoriei mele. Zâmbește. Zâmbet întrebare, zâmbet răspuns, zâmbet rugămintă, zâmbet iertare. Zâmbet mirare: părea că în ochii lui universul își contempla uimit propria splendoare.

Nici urmă de ipocrizie. Spunea exact ce gândea, gândea la fel cum simțea, fără prejudecăți, fără conveniențe, iar ochii săi erau garanția sincerității absolute. Până și plânsul lui sfârșea bine. Totul era să-l faci să surâdă și era lesne s-o faci. Părea plăsmuit dintr-o pulbere edenică, iar bucuria era modul său de-a fi. O bucurie ce iradia dinspre el contaminând totul în jur. Zâmbetul lui avea limpezimea și armonia unei muzici orchestrale. Fiecare componentă a feței, fiecă mișcare a corpului avea rolul său în alcătuirea acestui surâs grațios, candid, energizant. Poate cosmic. Avea un zâmbet ce-și modula nuanțele asemenea luminii diurne: zâmbet de dimineață, zâmbet de seară, zâmbetul de la ora cinci.

Da, mai ales acesta din urmă mi-l amintesc. Începea cu cântecelul de pe casa scării. Se întorcea acasă, după ore de absență, repetând un cântecel învățat cu educatoarea. Dacă-l întrebai care e regula mersului pe scări își punea demonstrativ degetele pe buze și făcea câțiva pași în vârful picioarelor.

În clipa următoare era în alt univers, în universul lui, în care răsună muzica. Cânta. Cânta fără să fie conștient că e auzit. N-avea nici o îndoială că a fost, este și va fi un băiețel cuminte. Nu voia să supere, să deranjeze pe nimeni. De fapt, nu învățase încă ce-i supărarea.

Deschidea ușa și atunci casa se lumina cu minunatul său zâmbet de la ora cinci: zâmbetul reîntoarcere, zâmbetul siguranță, zâmbetul acasă. Un zâmbet ce închidea miraculos rănile de peste zi, topea tristețile, dizolva absurdul, suspenda cu grație pretenția de absolut a oricărei reguli.

Un zâmbet cu putere de vrajă: în oglinda lui eșecurile deveneau victorii, ostilitățile simple provocări, efortul și oboseala etape, iar mersul înainte certitudine.

Mai era un zâmbet suport. El se iveaua ca prin farmec, tocmai când neîncrederea celor din jur era pe punctul de-a deveni propria-mi stare. Atunci apărea el, cu infinita-i așteptare cu încrederea sa necondiționată că eram ființa care poate totul.

Lui îi datorez ceea ce sunt.

Mă uit la tânărul în care s-a metamorfozat. Îi iscodesc zâmbetul: palid, controlat, sobru, obosit.

Rar și doar pentru o clipă îi mai scapă un surâs spontan, luminos, încrezător, fericit.

Atunci, copilul ce zburdă pe pajiștile memoriei mele începe să cânte și muzica lui umple din nou universul.

Notă: eseu publicat prima oară în ziarul *Opinia*, Baia Mare, 30 mai 1998, inclus în volumul "*Reforma din noi. Despre reforma morală și tranziția în educație*", al cărui *Epilog* a devenit. (Ed. Risoprint, Cluj- Napoca, 2006, ISBN, 975- 751- 188- 5, 978- 975- 751- 188-1, pg 258-259